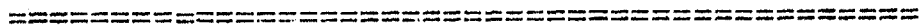


פ ר ו ר ק ו ל ס ס ' 116/ג

מיטיבת ועדת הכספים, שהתקיימה ביום כ"ד בתמוז  
תשי"ד (25.7.54), בטעה 16.00.



ברכטר: חברי הועדה:  
י. גורי - היו"ר  
ק. לוז  
א. ציזלינג  
א. טטוס  
י. בדר  
ס. דיין

סוזמנים:  
מר הורוביץ  
מר קיטרון - מטעם משרד הכספים  
מר ספינק - מטעם האוצר  
מר בזק - מזכיר ועדת הכספים

סדר-היום: 1. הצעת חוק בנק ישראל, תשי"ד - 1954

היו"ר י. גורי:  
פותח את הישיבה.  
אנו עוברים להכנס הדיון בחוק בנק ישראל.

פרק תשיעי  
סעיפים 51, 52, 53, 54

מר הורוביץ:  
בדרך כלל יש לבזק מרכזים שלשה דרכים  
לביצוע הפוליטיקה הסובטרית - הרדיסקונט,  
קניה וטכירת ניירות ערך מטלטליים וקביעת שיעורי הנזילות. בארצות ספותחות  
האמצעי העיקרי זהו הרדיסקונט; בארצות בלתי ספותחות, שאין להם שוק כספים  
ספותח, כמו ישראל, כמו רוב הארצות באמריקה הלטינית, האמצעי העיקרי  
לפדיניות סובטרית זהו קביעת שיעורי הנזילות. אין זה אוטר : סארצות  
ספותחות אינן מטלטלות באמצעי זה, ארצות הברית מטלטלת בו הרבה מאוד, לדוגמה:  
בזמן האחרון הורידו את שער הנזילות באחוז אחד, וזה עודד בהרבה את החיים  
הכלכליים.

אנו הסתמסנו בזה כל הזמן, הסתמסה בו  
גם המסלה הסנדטורית. זה היה האמצעי העיקרי אשר טע בטנת 1951 התפתחות  
נוספת של אינפלציה, אח"כ גם הגבלנו את טמנות האינפלציה, אבל לולא זה  
לא היינו יכולים להתגבר על הטמנות האינפלציהיות.

כטובן שבקבעית שער הנזילות אפשר להסתמס  
גם בכיוון הפוך, בזמנים של דפלציה אפשר להגדיל את האטראי ולעודדו, ובכלל  
זהו מכסיר סבלעדו אי אפשר לנהל פוליטיקה סובטרית.

סעיף 53 קובע ריבית, שהבנק יהיה חייב  
לטלטה, בטקרה שהוא לא קיים את הוראות סעיף 51, בדבר שיעור הנכסים  
הנזילים שהבנק חייב להחזיק. מהבנק הסכלכתי באנגליה קיבלנו הצעה שבטקרה  
זה נטיל קנס ולא נסתפק בריבית, אך אני התנגדתי לכך והגענו לידי מסקנה  
סמוטב להטיל ריבית ולא קנס, באטר הקנס הנו אמצעי חריף מדי הפוגע גם  
בכבודו של בנק, בו בזמן שריבית נסאר אמצעי ססהוי סקובל. בהרבה טקרים,  
באם הבנק יעבור עבירה קטנה לפי סעיף זה, אנו נסתפק בהטלת רבית סטלית  
בלבד.

אשר לסעיף 54; בהרבה ארצות הבנק אינו  
סטלם ריבית על יתרות ליקבידיות, אבל לא היינו רוצים שזה יהיה כתוב בחוק;  
מוטב להסאיר בענין זה יד חופשיה לבנק הסכלכתי.

טר בר-יוסף:

לטעין 51 מציעה ועדת הבנקים, שלאחר הסלים לפי הרכב ספריים" יווספו הסלים, אלא אם כל הנכסים הנזילים הם ב"תרות" בבנק. הכוונה היא לאפשר לבנק להחזיק את הרזרבות הנזילות ב"תרות בבנקים.

טר הרוביץ:

זה טובן מאליו, אינני מתנגד לכך.

א. ציזלינג:

אני חוזר לפרק הקודם. אני מבין שקופות טלוזה תוללנה להסתמט בעזרת הבנק. קיימת בארץ צורה של פעולה כספית שהיא מיוחדת במינה - קרנות של גופים התיסבותיים. לכל צורות התיסבות יש קרן שהיא בעלת אופי קונסטרוקטיבי ביותר ויכולה להיות הזול ביותר והבטוח ביותר. האם אי אפשר להכליל אפשרות של עזרה בלתי אמצעית שלא תחייב ייקור האטראי על ידי תיווך הבנק המקבל ריבית לקרנות אלה?

טר הרוביץ:

אנו הטארנו אפשרות כזו, אבל חבר טעון החלטה מיוחדת. אם נאטר בחוק, קרנות התיסבותיים; צריך לכלול גם מוסדות כספיים אחרים, כי בענין זה לא יכולה להיות הפליה.

א. ציזלינג:

בהגדרת "מוסד כספי" נאטר במפורט מוסדות כספיים הם רק כאלה שמפקידים בהם כספי ציבור. גוסף על כך טעין 73 במפורט מוציא אותם מן הכלל, בענין האטראי.

טר הרוביץ:

גם קבלת כספים מהמטקים נחשבת לפקדון ציבורי.

א. ציזלינג:

אני חוטב שבטעין 44, המדבר על הסדרת היקף האטראי הבנקאי, צריך להוסיף גם מוסדות כספיים. לפי דעתי הזכות של פרק 8 צריכה לחול גם על הקרנות.

טר הרוביץ:

היום מוסדות כספיים אינם נופלים תחת פיקוח וגם לא בהנים.

א. ציזלינג:

אבל גם אם תהיה החלטה מיוחדת, אז יהיו רק תחת פיקוח בלי הנאה.

טר הרוביץ:

אפשר להרחיב את רשימת הסעיפים בהם נזכרים מוסדות כספיים.

ק. לרנ:

יש לי שאלה ביחס לטעין 49: עד עכשיו ידענו שהמטסלה יכולה להוציא ניירות ערך רק באיסור תוכל להוציא ניירות ערך בלי איסורה של הכנסת.

טר הרוביץ:

בעת הדיון בחוק זה שמענו התנגדות בוועדת הכספים שהמטסלה תהיה אחראית על כל התחייבויות הבנק. הדבר הזה אינו הכרחי ואנו נוציא את הטעין הזה; אז הבנק יהיה מוסד כספי ויוכל לעשות זאת בטמו.

י. נדר:

כל הרעיון של ליקבדיות הבנקים, של רזרבה ליקבדיות, הוא די מיוסן. כל זמן שהבנק יכול לסלם מדי יום ביומו כל מה שעליו לסלם, רזרבה אינה דרושה לו. וכאטר בעלי הפקדונות ידרשו את כספם חזרה, הרזרבה מסילא לא תספיק לו. בטידה שכורנתה של הרזרבה היא להגביל את האטראי, הרי פרק 10 נותן לבנק אמצעים הרבה יותר חריפים להסגת מטרה זו. אילו טר הרוביץ היה מסכים למחוק פרק 10, אז הייתי מסכים לפרק 9.

אטר לרזרבה ליקבדיות יש לי טענה אחרת. פה ישנה בעיה מה זה אמצעי נזיל ומה לא. המטסלה בימים אלה עסמה צעד, בעיני מאד מפוקפק: היא קבעה טאגרות מוסדות כספיים, אטר זמן פרעונן כעבור 5 שנים, הן אמצעי נזיל. עצם העובדה הזו-היתה, לדעתי, סימוט לרעה בחוק. גם חיסוב הליקבדיות של הבנקים בעטית בצורה עוד יותר טוזרה, קובעים אחוז של כל האקטיבים של הבנק.



יותר גדול מאשר כל דבר אחר. בנק שנענס על חוסר ליקבדיות זהו דבר חסור מאד. הריבית הנטל בהתאם לטקרה, לפעמים תהיה זו ריבית ספליית, של אחד פרוטיל בניה, אבל העיקר שעל זה לא יהיה פירסום. הקנס נכתיים את הבנק.

פרק עשירי

סעיפים 55, 56, 57, 58

סר הורוביץ: הסכומים בטדיניות מונטריות הן ההפך מפיקוח

בפידה ויש פחות פיקוח ישיר, יש יותר

אמצעים למדיניות מונטרית, זוהי אלטרנטיבה לפיקוח, בי אחרת, יכולה להיות אינפלציה חריפה, או בכלל אנרכיה בטסק. אין זה אוטר סמטטסיים בכל האמצעים, אבל אמצעים אלטרנטיביים צריכים להיות לשימוש בהתאם לצורך - אם זה ענין הליקבדיות, הקפאת האטראי וכו'.

האמצעי סניתי; בטעיף 55, הגבלות על האטראי, מסתמסים בו למעשה גם בלי חוק. אולם כסאין חוק, רק ההגונים והמסוטטסיים מסלאים אחרי כל התנאים, ואילו האחרים נהנים מההפך.

סר בר-יוסף:

סעיף 56 הוא אחד הסעיפים שאינני יודע אם יצטרכו להסתמס בו, אולם יש צורך להכלילו

בחוק. על ידי זה אפשר לכוון את האטראי, ואפשר להגביל אותו על ידי קביעת היחס בין ההון והרווחים שלא חולקו לבין הנכסים או חלק הנכסים.

סר הורוביץ:

אני חושב שבסעיף זה לא נסתמס אף פעם, אבל יכול להיות סקרה שבצורך להסתמס בו.

סעיף 57, הסדבר בדבר האקרדיטיביים, הוא חשוב מאד - הוא מאפשר להגביל את האיטפורט, גם אם אין פיקוח על הטבע, הגבלה בנפח ולא באיכות. על ידי זה אתה מגן על מאזן התשלומים. סעיף זה מאפשר לטבוע, בתקופה של אינפלציה, שאנטיים יזמינו יותר מדי סחורות, דבר הסרחיב את הנפח המונטרי. סעיף זה קיים בחוקי הארצות הסקנולדיניות, גרמניה, וזהו אחד האמצעים שיש לו השפעה עצומה על הכוונת היבוא.

לגבי סעיף 58, קביעת סער הריבית, היו סתי דעות מנוגדות. אחת, של פרופ' לרנר, האוסרת שיש לבטל כל חוק על ריבית. לפי דעה זו, בזמן של אינפלציה הריבית עולה באופן טבעי, ובטח הזמן היחס מסתווה. לעומת דעה זו היתה דעה קיצונית אחרת: לקבוע סער ריבית קבוע, בלתי מסתנה. לדעתי, זהו אבסורד גטור, מפני שריבית היא פונקציה של תנאים כלכליים.

אנו הלכנו בדרך שביל הזהב: אטרנו סאת הריבית של 9%, לפי החוק הקיים, צריך לבטל, יחד עם זאת לא מוכרחים לקבוע סער חדס. בסעיף 58 נאמר הנגיד רשאי, אין זו חובה, כי בדרך-כלל קביעת הסער היא טלאכותית. אנו התנגדנו לחוק אשר יקבע ריבית קבועה לכל הזמנים גם לא רצינו להסאיר את העקין לגברי בלי חוק, חשבנו כי מוטב להסאיר את האפטרות לקבוע מזמן לזמן סערי ריבית, אם הדבר יהיה בחוק הכרחי. אני יודע שאמצעי זה הוא עדין מאד וצריך להסתמס בו בזהירות רבה.

י. בדר:

במסק סודרני אני חושב שאין מקום לחופס בנוגע לסער הריבית. יש מקום לגבול גטיס, גבול אשר אוטר סאם מיסו מסיל ריבית בלתי מתקבלת על הדעת בניגוד ליכולתו של בעל החוב ובניגוד למצבו הכלכלי, הרי הוא יקבל 5 שנות מאסר וכל ריבית כזו תהיה בלתי חוקית. אני חושב שסתם לבטל את הגבול של 9% ולא להכניס סעיף כזה - זוהי טעות. יכול להיווצר מצב כזה, ססעיף 77, הסבטל את החוק העותוטני בדבר הריבית, יכנס לתקפו וסעיף 58 - לא. אז הבנקים יטצאו במצב של חופס גטור. זה דבר בלתי אפשרי שריבית פרטית תהיה מוגבלת ב-9% וריבית בנקאית בלתי מוגבלת, כלומר - יותר גבוהה מ-9%. אני טוען שברגע שמסירים את הגבול הנוקטה צריך להקים גבול גטיס, נגד עוטק, נגד ניצול לרעה, אבל לא להסאיר את הבנקים במצב של חופס גטור לגבי סער הריבית. על המססלה, או הועדה, להציע לכנסת חוק גמסך ומקביל בנוגע לסערי הריבית הפרטית

לבני האסרתי הפרטי צריך להבטיח גבול מכסימלי - נוקטה או גמיש, אני חושב שטוב לקבוע גבול גמיש עם עובדים חסורים טאד במקרה של שימוש לרעה.

א. ציזלינג

ראשית כל אני מתנגד להוצאת הסכמות הזאת מידי הכנסת; כיום הסצב הוא כזה, שבכדי לשנות את השיעור המכסימלי של הריבית בחוץ חוק של הכנסת. אני יכול לתאר לעצמי שיכולות להיות תנודות בצורך של קביעת הריבית המכסימלית, אבל אין לי ספק שהריבית המכסימלית שסמסת גם היום, בטצב הפרוע והפרוץ, טעצור ידוע. אין אני טעלם טהעובדה שהטצב פרוע ופרוץ כיום, אין גם דאגה לעובדים, אבל אין לי ספק, שאפילו בטצב הקיים, ללא יכולת לתבוע לדין, עצם עובדת קיום החוק סמססת טעצור ידוע, לפחות לגבי הבנקים. אפילו הדבר אטור בטובן ידוע לגבי הטוק הפרטי, לא בטוק הפרטי סטתפרנס סריבית, אבל בטטחים סטוייטים טעוברים סכוטי כסף. ביטול החוק של הריבית המכסימלית יגרום נזק, לפי התפתחות טאנו עומדים בפניה לטטן תקופה ארוכה. בידי הטטטלה תמיד האפשרות להגיש חוק ולהטען על תטיכת הרוב בכדי להעביר את החוק. טצד שני צריך לקבוע את זכותה של הטטטלה להוריר את הריבית.

ט. הרוביץ

אני חושב טחה"כ ציזלינג יוצא טתון ההנחה הטוטעית טטה שהריבית נטוכה יותר, יותר טוב טכחינה כלכלית. כאטר הטחירים עולים ב-25% בטטן הטנה, ריבית של 9% היא ריבית נגיבית, כלוטט האדה הטלווה טפסיד טפספו. אילו היינו קובעים ריבית נטוכה לאטראי, לטטל 4% סכסיטום, זה היה האבטורד הגדול ביותר, כי כל אחד היה עובר על הטכסיטום והריבית היתה נהפכת לדבר של פרוטקציה, דבר טביתן בטתנה. בתקופה אינפלציונית כל טטטלה בכל ארץ טעלה את הריבית.

י. בדר

אין טום יטוד כי בנקים ירזו יחו טזה, כי הם אינם טובלים טאינפלציה.

ט. הרוביץ

זה יהיה אבטורד טאנו נהיה צטורים לאחוז סטויים. טוכרחה להיות סטכות גמיסה. אני לא הייתי מתנגד להוסיף בטעיף 50, באיטור ועדת הכספים של הכנסת. להיפך, בטביל הבנק זה נוח יותר, כי טאחר טזהו אטצעי די חריף טוטב טתהיה עליו גוטפנטא ציבורית.

ק. לוז

חה"כ ציזלינג טוען טבנוגע לקביעת טער הריבית הטטטלה צריכה להעביר חוק; לחוק יט פרוצדורה סטוייטת, וקבלת חוק זה ענין של חודשים בכנסת, בעוד טטדיניות כטפית טוכרחה להיות טאד ערה וגמיסה. אני טבין טיש תביעה לפיקוח, ועל זה הטכיים טר הרוביץ.

לדברי חה"כ בדר, טטעיף 50 צריך לנטח בצורה טהנגיד יקבע ולא יהיה "רטי" לקבוע, ענה טר הרוביץ, טבטקרה של יציבות כלכלית אין צורך לעשות זאת. אין אני רואה טקביעת טער מכסימלי, תהיה גם נזק בטצב של יציבות. אני חושב טגם טכחינה טטפית וגם לטובת הענין טוטב טיהיה כתוב, הנגיד יקבע.

היו"ר י. גורי

אני טבקס הטבר על טטטעותו של טעיף 50 (ב).

טר סיטרונו

הפירוס הוא, טתנאי החוזה, טעליו הטכיתן טבי הצודים, לא יטתנו, כלוטט טער הריבית לא יטתנה, אלא לאחר טפג תוקפו של החוזה.

י. בדר

אני טבין טעיף זה אחרת: אם הנגיד הגדיל את הריבית, טאותו רגע טטלם. ההלוואה יצטרך לסלם לפי הריבית החדשה.

א. ציזלינג

האם אפטר להביא בחטבון בחוק אינה קטר בין ריבית מכסימלית לבין הריבית הטטתלמת לטפקיד, טהיא תהיה קטורה בחוק זה בטינויים ובטמורות הנובעים טכך? באיזה טידה יכול חוק כזה לפצות אטוטוטית את הטפקיד, ולצצה טאטצעי טונטרי זה יהיה לטבתן?

טר הרוביץ

בטקרה כזה תווצר התחרות בין הבנקים.

א. סטופ:  
לסעיף 58 (ב): אני גם חושב, שפירוס הסעיף הוא, שכל הלוואה שטרם נפרעה, תשולם עליה הריבית המוגדלת, במקרה שהנגיד הוציא צו על כן, אלא שהצו לא יכול לסרואקטיבית על החלק שכבר שולם.

סר קיטרון:  
אני חוזר ואומר שפירוס זה אינו נכון. סעיף 58 קובע שהנגיד רשאי לקבוע; והיה, אם עד כה היו 4% סכסיטום והנגיד קבע 6%, אין זה טענה טאוטה לגבי ההסכם, אלא אם נאטר בספורט באחד סמעיפי ההסכם, שבמקרה והנגיד ישתכס בסטכותו ויגדיל את הריבית, הלווה סתחייב לשלם את השיעור המוגדל.

הסעיף הזה בא להסדיר כמה דברים. ראשית כל, אם הנגיד הגדיל את שער הריבית, אז רשאי הטלווה לדרוש מהלווה את השיעור המוגדל, אבל אם הלווה אינו מסכים, אין זה פועיל לסלווה. מפני שאין כאן מדברים על כל שינוי של מסכמים קבועים. רק במקרה שההסכם פתוח, בחשבון עובר ושב, אז אפשר להגדיל את הריבית. גם במקרה הפוך, שהנגיד הוריד את שער הריבית, אין שינוי לגבי הסכמים קבועים.

היו"ר י. גורי: פה מדברים רק על פקדון.

סר קיטרון: זה טעון תיקון.

א. סטופ: לפי ההסבר של ד"ר קיטרון אין כל צורך בפסקה ב.

י. בדר: כאן מדברים על ענין זה שבחינה תאורטית; אולם הבה נראה מה הטענות. הטענות היא, שכל אדם שיש לו עסק עם בנק, ראשית כל הוא חותם על טופס בעל 4 עמודים שרשומים בו כל שינוי דברים; על ידי חתימתו הוא מסכים מראש שכל התקנות שהבנק יוציא יחולו עליו. הוא מסכים חותם, אבל אי אפשר לוטר שהוא מסכים עם כל התנאים, אלא שאין לו ברירה אחרת. כאן, מה שדרוש הוא, סעיף מוחלט וברור האומר שהעלאת ריבית, וחטלוטים אחרים לטובת הבנקים, לא תהיה להם השפעה על החוזים הקיימים - לא לקולה ולא לחומרה.

סר הרנביץ: אני מסכים להצעה זו.

הוחלט לנסח מחדש סעיף 58 (ב)

פרק אחד עשר

סעיף 59

סר הרנביץ: בוועדת התחיקה ומטפט עמו אחד הסוים בכל תוקף למחוק את הפלים, והבנקאי היחיד. גיטוקו היה, כי במסלוקה טטמסט הטמטלה בגוף אחר, על כן אי אפשר לוטר יחיד. אולם אני חושב שאפשר היה לפתור את הבעיה על ידי כך שנאטר, והבנקאי היחיד בארץ.

י. בדר: אני חושב שזה היה טאד רצוי.

בסעיף קטן (ד) טוב חוזר ענין ההתייעצות בנגיד, ודבר זה לא נבאה לי בצורה זו, שהמטמלה לא תוכל לעשות דברים מסויימים בלי להתייעץ בנגיד. יתכן והיה טוב לכתוב שהנגיד יוזמן לישיבות המטמלה כשעל סדר יומה עומדים דברים מסויימים.

סר הרנביץ: אינוני חושב שיהיה זה יפה למטמלה לקבוע פרטים כאלה בחוק.

היו"ר י. גורי: בקשר לכל הסעיפים המדברים על יעוץ המטמלה בנגיד מתעוררת שאלה אחת - מי צד הוא יעץ.

אם הוא צריך ליעץ, צריכים להודיע לו שעוסדים לעשות דבר מה. אם כך - וזה חל על כמה סעיפים - מסתבר מאילו שכל שאר הדברים שנאטרו מסתלבים עם הסעיף היסודי 9 (א).

הוחלט: בסעיף 59 (א) יהיו כתוב, והבנקאי היחיד בארץ

פרק שנים עשר

סעיפים 64, 63, 62, 61, 60

טר הורוביץ: בסעיף 60 יבוא תיקון לפיו הדו"ח על הובסטים במחלקת ההוצאה יתפרסם כל שבוע ומאזן הבנק בכלל לא פחות מפעם לחודש.

סעיף 64, הסדר על ביקורת מבקר המדינה, נוסח בהתאם לכך, שמבקר המדינה לא יתערב בפוליטיקה של הבנק, אשר בכוונה לפעמים מפסיד כסף בבצעו פעולה מסויימת. אין אנו רוצים לסנוע כל ביקורת על אדמיניסטרציה, כספים וחשבוניות, אלא שאיננו רוצים שמבקר המדינה יבקר את המדיניות הפיננסית של הבנק. אני טוען גם לקבל את הנוסח שהוא מציע - ביקורת אדמיניסטרטיבית.

טר קיסרוב: מבקר המדינה טוען שבם נוסח זה עלול להוציא את מבקרת בדבר טוהר המידות.

י. בדר: אני מציע שמבקר המדינה יבקר את הבנק בכל המוסדות הפנקריים, אך לא יכנס לבעיות טריניטוריות.

טר קיסרוב: מזה היה מטמע ה"ה" לגבי יתר המטרדים המטלטליים - שהוא רשאי להתערב בפוליטיקה שלהם.

הינ"ר י. גורי: חוק מבקר המדינה מאפשר גם לקבוע בקורת טובלת לגבי גופים פנקריים מסויימים.

י. בדר: אני מציע לנסח סעיף זה כך, שהבנק יהיה גוף מבוקר לצורך חוק מבקר המדינה, וועדת הכספים תחליט אם טריניטוריות הבנק יעסקות או אינם בסמכותו של מבקר המדינה.

אני רוצה לשאול, למה אין כאן זכות פורמלית של ועדת הכספים להזמין את המדינה לפי התקנון אנו יכולים להזמין כל אדם, והוא יכול לבוא או לא לבוא.

טר הורוביץ: אני מסכים לזה באופן מוחלט.

טר קיסרוב: סעיף כזה אין לקבל כיוון שעצם כתיבתו אומרת, שיוצאים מההנחה שיש אדם במדינה שמצפף על הזמנת ועדת הכספים.

י. בדר: אני מציע לחזור לנקדה זו כשתקנון הכנסת בידינו.

פרק 13

סעיפים 79, 78, 77, 76, 75, 74, 73, 72, 71, 70, 69, 68, 67, 66, 65

י. בדר: סעיף 65 בצורתו הנוכחית נראה מפורק בעיני.

הינ"ר י. גורי: פה מתעוררת השאלה האם יהיה להוראה חוקף רטרואקטיבי או לא.

סדר הורוביץ:

סעיף זה מתכוון למקרה כזה: אם בנק פרטי הבטיח הלואה, ובינתיים מוצאת הוראה לפיה הבנק מוגן במקרה שיתבעו אותו למספט על זיכין. אין הוא יכול לתת את ההלואה, זיכין.

י. בדר:

המקרה שסדר הורוביץ מתכוון אליו אינו מופיע כגון - בכדי שאדם יהיה אחראי לפי זיכין דרוס אלטנט של בלתי חוקיות.

סדר קיטרון:

כגון מדובר על חוזה. יש פסקי דין על עסקאות יבוא וייצוא, קטיטהו התחייב למכור בחו"ל ואח"כ בא איסור להוציא, אז חייבו אותו ב"דמב"ס. כי אם לא קיים תנאי מפורט, אמה חייב בפיוצויים.

סדר הורוביץ:

לסעיף 67: למעטים עלינו לעשות פיון וניתוח של כרטיסים סטטיסטיים לצורך הדו"חות שלנו. צריך להבטיח שנוכל להשתמש בחוכר זה.

י. בדר:

אני יכול להסכים שיהיה מותר לנגיד לעשות בדיקה מה שמותר ללסכה המרכזית לסטטיסטיקה ולא יותר. ואילו סעיף 68 בא ונותן לנגיד סמכות צוטפד. לגבי המסמכים שקיבל מהלסכה המרכזית לסטטיסטיקה.

סדר הורוביץ:

אני מסכים להוסיף בסעיף 68, למעט את המסמכים לפי סעיף 67.

הוחלט לתקן סעיף 68 בהתאם לנ"ל

סדר בר-יוסף:

סעיף 70 הוכנס כדי לאפשר לנגיד לא להופיע במספט בעצמו.

י. בדר:

בסעיף 72 אני מציע להוסיף, כולם או טקנתם. אני מסכים.

סדר הורוביץ:

לסעיף 73: ישנן חברות פינונסיות המקבלות פקדונות אבל לא לעובר ושב; יכול להיווצר מצב של התחרות. סעיף זה מטאיר פתח כדי לטנוע בתחרות במקרה שתהווה.

י. בדר:

סעיף זה מספיק בודאי בנוגע לבנקים ולפוסדות כספיים שאינם בנקים ואדם קואופרטיבים. לעומת זאת הוא אינו נותן תשגבה ברורה בנוגע לקופות סלווה וקואופרטיבים של אסראי, כי הם אינם כלולים בפקודת הבנקאות. ולא מספיק שהמקטלה תעביר את הסמכות שיש לה לפי פקודת הבנקאות, אלא גם את הסמכות שיש לה לפי פקודת אגודות שתופיות בנוגע לאגודות סלווה. אני מבקש את היועצים המספטיים לבדוק את הדבר.

לסעיף 74: סעיף זה כולל למעשה גם את העבירות לפי סעיף 51, כלומר על אי-החצקת נכסים בזילים אפשר להטיל על הבנק שתי סנקציות - רצורת ריבית ורצורת עונש לפי סעיף 74. אני מציע להוציא במפורט מסעיף 74 את העבירות לפי סעיף 51.

סדר הורוביץ:

הייתי מקבל נוסחה האומרת שאפשר לך ואפשר לא להטיל את העונש לפי סעיף 74, אולם להסיר לגמרי את העונשים האלה - זה עלול להיות דבר מסוכן ביותר.

סדר קיטרון:

(4) בסעיף 76 צריך להוציא ולהעביר לסעיף 77.

י. בדר:

לסעיף 78 - תחילת תוקף: אני מביין סעיף זה דרוס במקרה זה, אבל אם זה חוק מוכנה להיות תאריך טרפי, בו יכנס כל החוק לתוקפו.

ס. לוז:  
אני מציע לקבוע שהחוק יכנס לתוקפו בתאריך  
סווייט, אבל הטפסלה, באיסור ועדת הכספים  
של הכנסת, רשמית לדחות חולת תוקפן של סעיפים סווייטים.

הצעת חה"כ לוז בתקבלה

-----

הוחלט: לקיים ישיבה ביום ה' הקרוב, בשעה  
15:00 בקריה בתל-אביב.

הישיבה נבעלה בשעה 19:00.